

Arrest

nr. 278 207 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, mevrouw M.T., van Roemeense nationaliteit.

1.2. Op 18 mei 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 juni 2022 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, mevrouw M.T., van Roemeense nationaliteit.

1.4. Op 5 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 4 januari 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, mevrouw M.T., van Roemeense nationaliteit.

1.6. Op 22 juni 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 13 oktober 2021 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, mevrouw M.T., van Roemeense nationaliteit.

1.8. Op 28 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2021 werd ingediend door:

(...)

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.10.2021 voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde T.M. (...), van Roemeense nationaliteit, met rijksregisternummer 86.08.27 454-16, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Betrokkene vroeg voorafgaandelijk aan deze aanvraag, reeds drie maal gezinshereniging aan met dezelfde Roemeense referentiepersoon. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.12.2019 en 26.06.2020 werden geweigerd op 18.05.2020 en op 05.11.2020. De derde aanvraag, ingediend op 04.01.2021, werd op 22.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd. In het kader van de huidige aanvraag legde betrokkene de volgende documenten neer ter staving van de aangehaalde relatie:

- Chatgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon van 2019 en 2020: Louter chatgesprekken tussen beiden is onvoldoende om de aangehaalde relatie aan te tonen. Er worden ook grotendeels ongedateerde chatgesprekken voorgelegd. Onze dienst kan niet weten over welke periode deze gesprekken gaan.

- Foto’s waar betrokkene samen met de referentiepersoon op staat. Verder zijn het momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto’s een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto’s blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet telkens opnieuw grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar wel voor een vierde aanvraag, nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene bij het indienen van zijn vierde aanvraag, ten aanzien van de gemeente Beveren mondeling verklaarde "dat hij enkel de verblijfskaart wilt en dat mevrouw door hem betaald werd om de procedure op te starten".

Daarenboven blijkt uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon nooit op hetzelfde adres woonachtig zijn geweest.

Bovenstaande vaststellingen vormen een contra-indicatie voor het bestaan van een daadwerkelijke duurzame tussen betrokkenen.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis:

- artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover T.M. (...) betwist. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2020 dat hem op 10.11.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.12.2019 en 26.06.2020 werden geweigerd op 18.05.2020 en op 05.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De derde aanvraag, ingediend op 04.01.2021, werd op 22.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.10.2021 een vierde aanvraag

gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.9. Op 28 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde Roemeense partner (T.M. (...)) op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.12.2019 en 26.06.2020 werden geweigerd op 18.05.2020 en op 05.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De derde aanvraag, ingediend op 04.01.2021, werd op 22.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.10.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2020 dat hem op 10.11.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Tofan Maricica betwist. Van

minderjarige kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 13/10/2021 op basis van art. 47/1, 1° van de Wet van 15/12/1980 nog 3 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn partner, voormeld.

Art. 47/3 van de Wet van 15/12/1980 stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging

“dat de andere familieleden bedoeld in artikelen 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met een burger van de Unie die zij gaan begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie”

Bij deze laatste aanvraag gezinshereniging dd 13/10/2021, werden de volgende stukken meegedeeld ivm de duurzame relatie :

° Chatgesprekken tussen verzoeker en de referentiepersoon van 2019 en 2020

De bewijswaarde van deze chatgesprekken wordt door DVZ weerlegt als volgt : louter chatgesprekken zijn onvoldoende om de relatie aan te tonen en deze chatgesprekken zijn grotendeel ongedateerd zodat niet geweten is over welke periode deze gesprekken gaan

° Foto's van verzoeker en de referentiepersoon.

De bewijswaarde hiervan wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken weerlegt om reden dat het momentopnames betreft waaruit geen duurzame relatie blijkt en er niet uit blijkt dat verzoeker met de referentiepersoon een werkelijke affectieve partnerrelatie onderhoudt.

Daarbij zou blijken uit het administratieve dossier dat verzoeker ten aanzien van de gemeente Beveren verklaarde “dat hij enkel een verblijfskaart wilt en dat mevrouw door hem werd betaald om de procedure op te starten”

Blijkt tevens uit de gegevens van het Rijksregister dat verzoeker en de referentiepersoon met op het zelfde adres woonachtig zijn geweest.

Deze laatste twee vaststellingen vormen volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris een contra indicatie voor het bestaan van een daadwerkelijke duurzame (relatie) tussen partijen.

Om deze reden werd de aanvraag op basis van art 47/1 dan ook geweigerd.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 - en art 62 Vw. - verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de duurzame relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon genomen op basis van de volgende beweringen :

1° de verklaring die verzoeker zou gedaan hebben tav van de gemeente Beveren; mn dat hij enkel de verblijfskaart wilt en dat de referentiepersoon door hem betaald werd om de procedure op te starten.

Verzoeker ontkent dat hij ooit deze uitspraak heeft gedaan.

Zonder enig bewijs uitgaande van verzoeker zelf, heeft deze eenzijdige verklaring, die door een ambtenaar van de gemeente Beveren zou toegevoegd zijn aan het administratief dossier, geen enkele bewijswaarde en kan zij de beslissing waartegen huidig beroep niet schragen.

2° De vaststelling uit het Rijksregister dat verzoeker en de referentiepersoon, nooit op hetzelfde adres woonachtig zouden geweest zijn.

Het niet-samen wonen op het zelfde adres kan een totaal andere reden hebben, die geenszins het duurzaam karakter van een partnerrelatie ondermijnt.

Ook hier steunt de gemachtigde zich op een argument dat onvoldoende is om de beslissing te schragen. Verzoeker kan niet bijtreden dat men uit deze omstandigheid het besluit kan nemen dat zijn relatie met de referentiepersoon. niet duurzaam zou zijn.

Verzoeker wijst er op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de meegedeelde chatgesprekken en de foto's al te snel afdoet als onvoldoende. Dit betreft een louter subjectieve en zeer arbitraire beoordeling van deze documenten.

Verzoeker vraagt zich terdege af welke foto's dan wel moeten meegedeeld worden om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie te bewijzen.

Een ten gronde beoordeling van de specifieke documenten die verzoeker meedeelde, ligt niet voor: noch een motivering waarom deze documenten met afdoende zouden zijn.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden niet als complementair, doch als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ ook al wordt eventueel het tegendeel beweert.

Op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten kan geen goede beoordeling van de aanvraag gemaakt worden en handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve onzorgvuldig en komt hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten met tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de summiere en onduidelijke motivatie van de beslissing dd 28/04/2022, waartegen huidig beroep of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten, noch kan hieruit opgemaakt worden op basis

van welke beoordelingselementen er werd beslist, noch welke beoordelingselementen als voldoende beoordeeld zouden worden.

DVZ blijft bij een algemene - met verder uitgewerkte motivering - zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

*Nochtans volgt uit de samenlezing van de meegedeelde stukken en elementen dat verzoeker een duurzame en affectieve relatie heeft met de referentiepersoon:
Er zijn de chatberichten en de foto's, die dit wel degelijk aantonen.*

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1, 1° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.

Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij met illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Ook op basis van de beslissing waartegen huidig beroep wordt eigenlijk aan verzoeker gevraagd om meer expliciete foto's van zijn duurzame relatie mee te delen ; mn foto's waaruit op meer expliciete wijze volgt dat er een affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden wordt Waarbij men zich kan afvragen hoe expliciet deze foto's dan wel zouden moeten zijn.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen, wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art 47/1, 1°. Zijn handelen is met onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd; minstens onredelijk en buiten proportioneel.

Het middel is gegrond

MBT het Inreisverbod - bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 28/01/2022, en ter kennis gebracht op 6 april 2022, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20 van zelfde datum, die echter behept is met vernietigingsgebreken en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om redenen zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen ;

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker “de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”, kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met “via een andere weg .. tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

DVZ geef geeft geen nadere inhoud aan het begrip “finaliteit van de vreemdelingenwet” noch geeft zij enige toelichting over wat juist zou kunnen verstaan worden onder “de finaliteit” van de Vreemdelingenwet” Verzoeker kan dan ook niet met recht en rede uitmaken of hij door de opeenvolgende vragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning om in België zijn leven te kunnen opbouwen met zijn partner, EU-burger die legaal in België verblijft en van wie niet gevraagd worden om de EU te verlaten. Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag.

Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen “misbruik van recht” is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM.

Hij heeft een relatie met de referentiepersoon; mevrouw T.M. (...), van Roemeense nationaliteit, EU burger, die permanent en legaal in België woont.

Zij vormen een kerngezin.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of elders in Europa verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn partner - in de zin van art 8 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd, onredelijk en disproportioneel

Het middel is gegrond.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt de verzoekende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar de bepalingen van artikel 47/1, 1° en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van de burger van de Unie, waarna ze erop wijst dat de verzoekende partij op 13 oktober 2021 voor de vierde keer gezinshereniging vroeg met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde T.M., van Roemeense nationaliteit. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan deze aanvraag reeds drie maal gezinshereniging vroeg met dezelfde Roemeense referentiepersoon, dat de eerste twee aanvragen werden geweigerd, dat de derde aanvraag, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd. Vervolgens somt de verwerende partij de documenten op die ter staving van de aangehaalde relatie werden voorgelegd bij de vierde aanvraag en motiveert over elk voorgelegd document waarom deze geen werkelijk affectieve duurzame partnerrelatie aantonen. Er wordt geconcludeerd dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie als het aangehaalde duurzame karakter onvoldoende bewezen is, dat indien de verzoekende partij werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon van haar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet telkens opnieuw grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar wel voor een vierde aanvraag, nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen. Daarnaast wordt ook nog gemotiveerd dat uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij bij het indienen van de vierde aanvraag, ten aanzien van de gemeente Beveren mondeling verklaarde “dat hij enkel de verblijfskaart wil en dat mevrouw door hem betaald werd om de procedure op te starten” alsook dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat zij en de referentiepersoon nooit op hetzelfde adres woonachtig zijn geweest, dat deze vaststellingen een contra-indicatie vormen voor het bestaan van een daadwerkelijke duurzame relatie tussen de betrokkenen. Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Er wordt verder in de eerste bestreden beslissing nog gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij motiveert dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is en hun belang aldus niet kan geschaad zijn door deze

maatregel, dat van enige medische problematiek nergens iets blijkt uit het dossier en dat wat betreft het gezins- en familieleven van de verzoekende partij de relatie tegenover T.M. wordt betwist en het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat zij het land moet verlaten. Voorts wordt gewezen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en meer specifiek naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020 dat haar op 10 november 2020 per aangetekend schrijven werd betekend, dat de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, *in casu*, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging werd ingediend die nog in behandeling is en dat (ii) de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er niet kan uitgemaakt worden op basis van de summiere en onduidelijke motivering van de bestreden beslissing of de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten, dat er hieruit niet kan opgemaakt worden op basis van welke beoordelingselementen er werd beslist, noch welke beoordelingselementen als voldoende beoordeeld zouden worden, dat de verwerende partij bij een algemene, niet verder uitgewerkte motivering, blijft zodat zij onmogelijk kan beoordelen waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren of welke documenten zij zou moeten meedelen, die wel voldoen aan de verwachtingen, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft gebaseerd op de stukken die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd. De stukken worden in de eerste bestreden beslissing opgesomd en besproken, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat er op basis van een algemene, niet verder uitgewerkte motivering, niet kan worden uitgemaakt of de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten en niet kan worden nagegaan waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren. Hierbij verduidelijkt de Raad nog dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt op grond van welke beoordelingselementen werd beslist, namelijk op grond van het feit of de aangevoerde documenten op voldoende wijze het bestaan van een werkelijke affectieve relatie en de duurzaamheid ervan aantonen. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat het gaat om een onduidelijke motivering, noch dat de motieven te summier zijn om te begrijpen waarom de door haar voorgelegde documenten niet voldoende zijn om het voldaan zijn aan de voorwaarden aan te tonen.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet kan opgemaakt worden welke beoordelingselementen als voldoende beoordeeld zouden worden, dat de verwerende partij bij een algemene, niet verder uitgewerkte motivering, blijft zodat zij onmogelijk kan beoordelen waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren of welke documenten zij zou moeten meedelen, die wel voldoen aan de verwachtingen, kan de Raad slechts vaststellen dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, komt het de verwerende partij niet toe in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het bestaan van een duurzame relatie. De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem

dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

Volledigheidshalve merkt de Raad ook nog op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Betreffende de duur van het inreisverbod motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020 dat haar op 10 november 2020 per aangetekend schrijven werd betekend, dat de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, *in casu*, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging werd ingediend die nog in behandeling is. Er wordt verder nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat wat betreft het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij de relatie tegenover T.M. wordt betwist, dat van minderjarige kinderen geen sprake is en hun belang dus niet kan geschaad worden door deze maatregel en dat van enige medische problematiek nergens iets blijkt uit het dossier. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen.

3.5. Betreffende de beslissing tot weigering van verblijf

3.5.1. De verzoekende partij diende op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vermeende feitelijke partner, mevrouw T.M., van Roemeense nationaliteit.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

(...)”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

3.5.2. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft over de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stavingstukken concreet gemotiveerd als volgt:

“- Chatgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon van 2019 en 2020: Louter chatgesprekken tussen beiden is onvoldoende om de aangehaalde relatie aan te tonen. Er worden ook grotendeels ongedateerde chatgesprekken voorgelegd. Onze dienst kan niet weten over welke periode deze gesprekken gaan.

- Foto's waar betrokkene samen met de referentiepersoon op staat. Verder zijn het momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene,

zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet telkens opnieuw grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar wel voor een vierde aanvraag, nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen."

3.5.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de meegedeelde chatgesprekken en de foto's te snel afdoet als onvoldoende, dat dit een louter subjectieve en zeer arbitraire beoordeling van deze documenten betreft, dat zij zich terdege afvraagt welke foto's dan wel moeten worden meegedeeld om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie te bewijzen, dat een ten gronde beoordeling van de specifieke documenten die zij meedeelde niet voorligt, noch een motivering waarom deze documenten niet afdoende zouden zijn, dat de dienstige bewijsstukken die zij meedeelde niet als complementair doch als op zichzelf staande worden meegenomen in de overweging door de verwerende partij, ook al wordt het tegendeel beweert. Zij vervolgt dat op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten geen goede beoordeling van de aanvraag kan gemaakt worden, de verwerende partij onzorgvuldig handelt en tot een onredelijk besluit komt. Zij meent dat zij op basis van deze onzorgvuldige motivering onmogelijk kan uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige en juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben, dat de zorgvuldigheidsnorm de verplichting oplegt om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen, dat een grondige beoordeling niet voorligt. Zij stelt nog dat uit de samenlezing van de meegedeelde stukken en elementen blijkt dat zij een duurzame en affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dat er chatberichten en foto's zijn die dat wel degelijk aantonen.

3.5.4. Uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt wel degelijk afdoende waarom de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet afdoende zijn, met name omdat louter chatgesprekken onvoldoende zijn om een relatie aan te tonen, dat het gaat om grotendeels ongedateerde chatgesprekken en er niet kan uitgemaakt worden over welke periode dit gaat, dat de foto's waarop de verzoekende partij met de referentiepersoon staat, momentopnames zijn en geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie, dat zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, niet zonder meer kan gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat de verzoekende partij een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon, dat op basis van deze stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen is, dat indien de verzoekende partij werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon er kan aangenomen worden dat zij niet telkens opnieuw grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de meegedeelde chatgesprekken en de foto's te snel afdoet als onvoldoende, dat dit een louter subjectieve en zeer arbitraire beoordeling van deze documenten betreft, dat een ten gronde beoordeling van de specifieke documenten die zij meedeelde niet voorligt, doch toont geenszins aan uit welke elementen wel degelijk zou blijken dat het gaat om een duurzame affectieve relatie, zodat zij ook geenszins aantoonde dat de verwerende partij bepaalde elementen niet afdoende heeft beoordeeld of hieromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om op grond van chatgesprekken te stellen dat dit onvoldoende is om een affectieve relatie aan te tonen alsook dat foto's momentopnames zijn en geen blijk kunnen geven van een duurzame relatie. In dit licht wordt bovendien toegelicht in de bestreden beslissing dat indien de verzoekende partij werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon er kan aangenomen worden dat zij niet telkens opnieuw – gelet op het feit dat dit de vierde aanvraag gezinshereniging betreft op grond van de voorgehouden partnerrelatie met de referentiepersoon – grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen.

Waar de verzoekende partij zich afvraagt welke foto's dan wel moeten worden meegedeeld om een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie te bewijzen, gaat zij er aan voorbij dat net gesteld wordt dat foto's een momentopname zijn en geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie, dat op grond van de foto's niet zonder meer kan gesteld worden dat de verzoekende partij een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat foto's op zich geen duurzame affectieve partnerrelatie kunnen aantonen, zodat niet kan worden gesteld dat de verwerende partij laat uitschijnen dat andere foto's dienen worden voorgelegd maar niet toelicht welke. De Raad herhaalt bovendien dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem

dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, komt het de verwerende partij niet toe in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het bestaan van een duurzame relatie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de dienstige bewijsstukken die zij meedeelde niet als complementair doch als op zichzelf staande worden meegenomen in de overweging door de verwerende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoon op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van een werkelijk affectieve duurzame partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon. Door louter te stellen dat uit de samenlezing van de meegedeelde stukken en elementen blijkt dat zij een duurzame en affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dat er chatberichten en foto's zijn die dat wel degelijk aantonen, toont zij dit niet aan, nu zij aldus niet aantoon op welke wijze het samenlezen van de chatgesprekken en de foto's het bewijs vormen van een werkelijk affectieve duurzame partnerrelatie. Het betoog dat op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten geen goede beoordeling van de aanvraag kan gemaakt worden, de verwerende partij onzorgvuldig handelt en tot een onredelijk besluit komt, is dan ook niet dienstig.

Waar zij stelt dat zij op basis van deze onzorgvuldige motivering onmogelijk kan uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige en juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben, dat de zorgvuldigheidsnorm de verplichting oplegt om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen, dat een grondige beoordeling niet voorligt, toont zij opnieuw niet aan welke elementen/inhoud die blijken uit de door haar voorgelegde stukken de verwerende partij veronachtzaamd heeft. Evenmin verduidelijkt zij waarom zou sprake zijn van een onzorgvuldige of onjuiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten.

3.5.5. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve relatie tussen de betrokkenen als het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewezen is, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.5.6. Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat de weigeringsbeslissing genomen is op grond van de bewering dat zij een verklaring zou gedaan hebben ten aanzien van de gemeente Beveren dat zij enkel de verblijfskaart wil en dat de referentiepersoon door haar betaald werd om de procedure op te starten enerzijds en op grond van de vaststelling dat zij en de referentiepersoon nooit op hetzelfde adres woonachtig zijn geweest anderzijds. Betreffende de eerste bewering stelt zij dat zij nooit deze uitspraak heeft gedaan, dat zonder enig bewijs uitgaande van haar zelf, deze eenzijdige verklaring, die door een ambtenaar van de gemeente Beveren zou toegevoegd zijn aan het administratief dossier, geen enkele bewijswaarde heeft en de beslissing niet kan schragen. Betreffende de vaststelling dat uit het Rijksregister blijkt dat zij nooit op hetzelfde adres woonachtig zouden zijn geweest, stelt de verzoekende partij dat het niet samenwonen op hetzelfde adres een totaal andere reden kan hebben, die geenszins het duurzaam karakter van een partnerrelatie ondermijnt, dat de gemachtigde zich op een argument steunt dat onvoldoende is om de beslissing te schragen, dat zij niet kan bijtreden dat men uit deze omstandigheid het besluit kan nemen dat haar relatie met de referentiepersoon niet duurzaam zou zijn.

3.5.7. De Raad stelt vast dat voormelde kritiek gericht is tegen overtollige motieven en aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Immers wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen de betrokkenen, als het aangehaalde duurzaam karakter ervan, onvoldoende bewezen is. Dit volstaat om de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie te verkrijgen te schragen, daar artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat *“(d)e andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, (...) het bestaan (moeten) bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.”* Het feit dat de verwerende partij meent dat er in het administratief dossier ook contra-indicaties zijn voor het aannemen van het bestaan van een daadwerkelijk duurzame relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de determinerende vaststelling dat op basis van de voorgelegde stukken zowel de

voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen de betrokkenen, als het aangehaalde duurzaam karakter ervan, onvoldoende bewezen is.

3.5.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat “*een grondige beoordeling*” niet voorligt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.6. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

3.6.1. Waar de verzoekende partij stelt dat het bevel ten onrechte werd gegeven en tevens vernietigd dient te worden daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van artikel 47/1, 1° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, gaat zij eraan voorbij dat zij geen gegronnd middelonderdeel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Zij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat het bestreden bevel tevens vernietigd dient te worden. Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om vast te stellen dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel diende te worden afgeleverd omdat haar legaal verblijf in België verstreken is.

3.6.2. De verzoekende partij meent verder dat het onredelijk is om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en derhalve om geen termijn voor vertrek toe te staan, dat er *in casu* geen enkel risico op onderduiken kan weerhouden worden, dat zij inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend en dit juist om reden dat zij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België, dat zij steeds haar verblijfsplaats heeft meegedeeld, dat zij haar verblijfsituatie integendeel wenst te regulariseren, dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en ook niet aanzien kan worden als een misbruik van de bestaande procedures, dat in haar opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds heeft gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde. Zij stelt dat ook op basis van de beslissing waartegen huidig beroep is gericht eigenlijk aan haar wordt gevraagd om meer expliciete foto's van haar duurzame relatie mee te delen, met name foto's waaruit op meer expliciete wijze volgt dat er een affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden wordt, waarbij men zich kan afvragen hoe expliciet deze foto's dan wel zouden moeten zijn. Zij vervolgt dat om reden dat de verwerende partij vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen, aan de rechtszoekende telkens hoop wordt gegeven en zij er als het ware toe aangezet worden om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de verwerende partij op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvragen, dat het de rechtszoekende uiteraard wel ten goede komt dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren, doch dat er geen misbruik in haar hoofde te weerhouden is, dat misbruik van recht immers moet inhouden dat men een recht of bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit bedoeld is, ofwel om een ander te schaden waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt. Zij wijst erop dat zij de aanvragen indiende uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat haar handelen niet onrechtmatig is en schade niet wordt aangetoond.

3.6.3. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 2. (...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Inzake het motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

In het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij enerzijds – en dit overeenkomstig artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet – duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020 dat haar op 10 november 2020 via aangetekend schrijven toegestuurd werd, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, *in casu*, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging werd ingediend die nog in behandeling is en dat de verzoekende partij anderzijds – en dit overeenkomstig artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet – onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

3.6.4. *In casu* blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria zoals deze zijn

voorzien in artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet houdt onder meer in dat de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.6.5. Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing, het weze herhaald, gemotiveerd dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020 dat haar op 10 november 2020 per aangetekend schrijven werd betekend. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

3.6.6. Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet wordt in de eerste bestreden beslissing concreet toegelicht dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon.

Deze motieven volstaan om het criterium dat de betrokkene onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend te staven.

De verzoekende partij betwist immers niet dat er conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken kan vastgesteld worden wanneer de vreemdeling *“onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming [heeft] ingediend”* noch dat zij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar vier aanvragen niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij aanvragen blijft indienen omdat zij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België en in integendeel haar verblijfssituatie wenst te regulariseren. Bovendien met voormelde kritiek en door louter te stellen dat zij steeds haar verblijfsplaats heeft meegedeeld, dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en ook niet kan aanzien worden als misbruik van bestaande procedures, dat in de opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde, dat ook op basis van de beslissing waartegen huidig beroep is gericht eigenlijk aan haar wordt gevraagd om meer expliciete foto's van haar duurzame relatie mee te delen, met name foto's waaruit op meer expliciete wijze volgt dat er een affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden wordt, waarbij men zich kan afvragen hoe expliciet deze foto's dan wel zouden moeten zijn, dat om reden dat de verwerende partij vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen, aan de rechtszoekende telkens hoop wordt gegeven en zij er als het ware toe aangezet wordt om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de verwerende partij op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvragen, dat het de rechtszoekende uiteraard wel ten goede

komt dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren, doch dat er geen misbruik in haar hoofde te weerhouden is, dat misbruik van recht immers moet inhouden dat men een recht of bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit bedoeld is, ofwel om een ander te schaden waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt, dat zij de aanvragen indiende uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat haar handelen niet onrechtmatig is en schade niet wordt aangetoond, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.6.7. In zoverre zij wenst aan te tonen dat op grond van deze vaststelling, namelijk het onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag indienen, *in casu* niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot vier keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, wat inderdaad niet verboden is, maar wel dat zij onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten (*“vlak na elkaar”*) een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. De verzoekende partij heeft drie aanvragen ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon, die alle drie afgewezen werden en heeft twee bevelen om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn gekregen waaraan zij nooit spontaan gevolg heeft gegeven en heeft vervolgens opnieuw een aanvraag ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon waarbij zij, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, bij de derde aanvraag helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer heeft vorgelegd en bij de vierde aanvraag, zo blijkt uit de motieven van de weigeringsbeslissing, grotendeels dezelfde documenten voorlegt als bij eerdere aanvragen. Dit wordt door de verzoekende partij bovendien niet betwist. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde uiteindelijk niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het ontnemen van die vrijwillige vertrektermijn en van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij steeds haar verblijfsplaats heeft meegedeeld doet hier ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

3.6.8. In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog het motief betwist, dat eveneens wordt aangehaald als staving voor het risico op onderduiken, dat zij gezien zij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op dezelfde rechtsgrond met dezelfde referentiepersoon, waarbij de eerste drie aanvragen telkens werden geweigerd en aan de verzoekende partij werden betekend waarvan de eerste twee beslissingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en niet kan aanzien worden als misbruik van bestaande procedures, maakt zij geenszins aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de

Vreemdelingenwet in. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de eerste drie aanvragen werden geweigerd, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag indiende, die – zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing – eveneens werd geweigerd. Waar de Raad het in welbepaalde gevallen niet ondenkbaar acht dat een verzoeker na een eerste beslissing tot weigering van verblijf er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen dan die eerste beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten, kan de Raad die redenering *in casu* in geen geval nog volgen als de verzoekende partij overgaat tot het indienen van vier aanvragen, nooit enig beroep indiende tegen de drie voorgaande bijlagen 20, waarbij de laatste bijlage 20 zelfs genomen werd doordat helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie werden voorgelegd en bij de laatste aanvraag enkel foto's en chatgesprekken werden voorgelegd terwijl reeds uit de beslissing naar aanleiding van de tweede aanvraag bleek dat dergelijke documenten onvoldoende waren om het bestaan van een affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen.

Gelet op laatstgenoemde vaststellingen, is het betoog van de verzoekende partij dat in de opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen zou meedelen, dat omdat de overheid vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen in de aanvragen, aan de rechtszoekende telkens hoop wordt gegeven en zij er als het ware wordt toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de overheid op zijn minst suggereert dat ze ontbraken bij de vorige aanvragen, dat het de rechtzoekende uiteraard ten goede komt dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvraag bijkomend te motiveren doch dat er in haar hoofde geen misbruik kan weerhouden worden, niet ernstig. Hoewel het ter gelegenheid van de weigeringsbeslissing van 5 november 2020 naar aanleiding van haar tweede aanvraag duidelijk was dat het voorleggen van foto's en chatgesprekken niet voldoende was om een affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen, heeft de verzoekende partij niet gepoogd, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, om hieromtrent bijkomende bewijzen mee te delen waardoor haar dossier goedgekeurd zou kunnen worden. Immers blijkt dat zij een derde aanvraag heeft ingesteld en helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, alsook dat zij bij de vierde aanvraag, zo blijkt uit de motieven van de *in casu* bestreden weigeringsbeslissing, opnieuw enkel (en dan nog grotendeels dezelfde) chatgesprekken en foto's overmaakte. Motieven die de verzoekende partij geenszins weerlegt, of ontkracht.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel via een andere weg bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij het recht op het indienen van een procedure misbruikt voor een ander doel dan waarvoor het bedoeld is. Immers is het doel van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging en niet het louter verkrijgen van een tijdelijk precair verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Gelet op het feit dat zij vier aanvragen vlak na elkaar indiende, waarbij de eerste drie aanvragen telkens werden geweigerd en aan de verzoekende partij werden betekend waarvan de eerste twee beslissingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en een vierde aanvraag indiende op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon waarbij zij, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, bij de derde aanvraag helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer heeft voorgelegd en bij de vierde aanvraag, zo blijkt uit de motieven van de weigeringsbeslissing, grotendeels dezelfde chatgesprekken en foto's voorlegt als bij eerdere aanvragen, en dit terwijl het ter gelegenheid van de weigeringsbeslissing van 5 november 2020 naar aanleiding van haar tweede aanvraag duidelijk was dat het voorleggen van foto's en chatgesprekken niet voldoende was om een affectieve duurzame partnerrelatie aan te tonen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij de aanvraag indiende uitsluitend om een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet te bekomen en dat haar handelen niet onrechtmatig is.

In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

3.6.9. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat ook op basis van de *in casu* bestreden weigeringsbeslissing haar eigenlijk wordt gevraagd om meer expliciete foto's van haar duurzame relatie mee te delen, met name foto's waaruit op meer expliciete wijze volgt dat er een affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden wordt, waarbij men zich kan afvragen hoe expliciet deze foto's dan wel zouden moeten zijn, is deze kritiek in wezen niet gericht tegen de motieven van het bestreden bevel, nu een dergelijk betoog alleen betrekking kan hebben op de reden waarom zij nog een volgende aanvraag zou indienen, doch niet op de reden waarom zij de vier vorige aanvragen, waarnaar verwezen wordt in het bestreden bevel, heeft ingesteld. Bovendien kan uit de motieven van de *in casu* bestreden weigeringsbeslissing geenszins blijken dat gevraagd wordt om meer expliciete foto's van de relatie, zodat het betoog niet ernstig is.

3.6.10. Gelet op het voorgaande blijkt geenszins dat het bestreden bevel zonder toekenning van enige termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten ondeugdelijk gemotiveerd is noch dat het onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.7. Betreffende het inreisverbod

3.7.1. De verzoekende partij betoogt dat het inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat voor haar vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, dat bij het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum 28 januari 2022 inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dat het bevel waarop het inreisverbod steunt vernietigd dient te worden om reden dat het werd afgeleverd op basis van de bijlage 20 van dezelfde datum, die echter behept is met vernietigingsgebreken en ook op zich moet vernietigd worden om redenen zoals hierboven vermeld, dat als gevolg hiervan ook het inreisverbod, als *accessorium* van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vernietigd.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middelonderdeel aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals blijkt uit punt 3.6. Ze maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat het inreisverbod "*als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten*" dient te worden vernietigd.

3.7.2. Verder ontwikkelt de verzoekende partij een betoog omtrent de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.7.3. De Raad wijst erop dat in de tweede bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod, met name drie jaar, wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2020 dat haar op 10 november 2020 per aangetekend schrijven werd betekend, dat de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat de verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, *in casu*, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging werd ingediend die nog in behandeling is. Er wordt verder nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat wat betreft het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij de relatie tegenover T.M. wordt betwist, dat van minderjarige kinderen geen sprake is en hun belang dus niet kan geschaad worden door deze maatregel en dat van enige medische problematiek nergens iets blijkt uit het dossier. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

3.7.4. De verzoekende partij stelt dat (de duur van) het inreisverbod gemotiveerd is als volgt: *“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, dat deze motivering zeer vaag is, zo vaag dat zij niet kan beoordelen waarom haar dit misbruik zou verweten worden, laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan, dat de verwerende partij, indien zij misbruik van procedure inroept, hiervan ook de bewijslast draagt en dient aan te tonen waaruit het misbruik en de schade die werd toegebracht bestaat, dat zonder enige duiding stellen dat zij de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, bezwaarlijk als afdoende motivering kan aanzien worden, dat hierbij niet duidelijk is wat juist bedoeld wordt met via een andere weg tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat de verwerende partij geen nadere inhoud geeft aan het begrip “finaliteit van de vreemdelingenwet” noch enige toelichting geeft over wat juist zou kunnen verstaan worden onder “finaliteit van de Vreemdelingenwet”, dat zij dan ook niet met recht en rede kan uitmaken of zij door de opeenvolgende vragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Zij vervolgt dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning om in België haar leven te kunnen opbouwen met haar partner, EU-burger die legaal in België verblijft en van wie niet gevraagd wordt om de EU te verlaten, dat haar handelen enkel en alleen daarop is gericht, ook bij de zoveelste aanvraag, dat men dit bezwaarlijk misbruik van procedure kan noemen, zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen. De verzoekende partij meent dat omwille van het inroepen van misbruik van recht de tweede bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd is.

3.7.5. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat bij de bepaling van de duurtijd van dit inreisverbod onder meer rekening wordt gehouden met de herhaaldelijke aanvragen gezinshereniging van de verzoekende partij en het misbruik dat hieruit afgeleid wordt. De verwerende partij motiveert hierover concreet als volgt:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde Roemeense partner (T.M. (...)) op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.12.2019 en 26.06.2020 werden geweigerd op 18.05.2020 en op 05.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De derde aanvraag, ingediend op 04.01.2021, werd op 22.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 13.10.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

3.7.6. De Raad wijst vooreerst naar de uiteenzetting in punt 3.6.8.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze motivering zeer vaag is, zo vaag dat zij niet kan beoordelen waarom haar dit misbruik zou verweten worden, laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan, dat de verwerende partij, indien zij misbruik van procedure inroept, hiervan ook de bewijslast draagt en dient aan te tonen waaruit het misbruik en de schade die werd toegebracht bestaat, dat zonder enige duiding stellen dat zij de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, bezwaarlijk als afdoende motivering kan aanzien worden, dat hierbij niet duidelijk is wat juist bedoeld wordt met *“via een andere weg ... tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in”*, dat de verwerende partij geen nadere inhoud geeft aan het begrip *“finaliteit van de vreemdelingenwet”* noch enige toelichting geeft over wat juist zou kunnen verstaan worden onder *“finaliteit van de Vreemdelingenwet”*, dat zij dan ook niet met recht en rede kan uitmaken of zij door de opeenvolgende vragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Immers wordt in het bestreden inreisverbod verduidelijkt dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 13 december 2019 en 26 juni 2020 werden geweigerd op 18 mei 2020 en 5 november 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de derde aanvraag, ingediend op 4 januari 2021, op 22 juni 2021 in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven blijkt aldus dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat uit het tijdelijk precaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag. De verzoekende partij kan ook niet worden bijgetreden dat niet zou blijken wat dient begrepen te worden onder de *“finaliteit van de Vreemdelingenwet”*. Immers wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat het ging om een aanvraag gezinshereniging met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De finaliteit van een aanvraag op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet is aldus de gezinshereniging met een feitelijke partner, waardoor aldus het indienen van een dergelijke aanvraag enkel met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat bestaat uit het tijdelijk precaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag – en dus niet met het oog op de gezinshereniging – tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in is. Nu gemotiveerd wordt dat het gaat om een aanvraag gezinshereniging met haar aangehaalde Roemeense partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen werden geweigerd, dat de derde aanvraag werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, kon de

verzoekende partij wel degelijk uitmaken of zij door de opeenvolgende vragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning om in België haar leven te kunnen opbouwen met haar partner, EU-burger die legaal in België verblijft en van wie niet gevraagd wordt om de EU te verlaten, dat haar handelen enkel en alleen daarop is gericht, ook bij de zoveelste aanvraag, dat men dit bezwaarlijk misbruik van procedure kan noemen, zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen, maakt zij geenszins aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de eerste twee aanvragen werden geweigerd, dat de derde aanvraag werd afgesloten met een bijlage 20 omdat de verzoekende partij helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie meer had voorgelegd, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 13 oktober 2021 een vierde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, zonder daarbij nieuwe overtuigende stukken voor te leggen. Waar de Raad het in welbepaalde gevallen niet ondenkbaar acht dat een verzoeker na een eerste beslissing tot weigering van verblijf er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen dan die eerste beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten, stelt de Raad vast dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt waarom *in casu* wordt geoordeeld dat er sprake is van het misbruiken van de procedure om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Immers wordt erop gewezen dat het gaat om het vlak na elkaar indienen van vier aanvragen gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon op grond van dezelfde wettelijke bepaling, waarbij de verzoekende partij tegen de eerste drie weigeringsbeslissingen – waarbij de laatste bijlage 20 zelfs genomen werd doordat helemaal geen bewijzen van een duurzame relatie werden voorgelegd – niet in beroep ging doch een vierde aanvraag indiende waarbij geen nieuwe overtuigende stukken werden voorgelegd.

In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, minstens maakt de verzoekende partij door louter te beweren dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, dat haar handelen, ook bij de zoveelste aanvraag, enkel en alleen daarop is gericht, het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat door het inroepen van misbruik de tweede betreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk gemotiveerd is.

3.7.7. Door louter te stellen dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde en dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van dit inreisverbod van drie jaar, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het *in casu* disproportioneel was van de verwerende partij om haar een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen.

3.7.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod onvoldoende gemotiveerd en onredelijk of disproportioneel is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij beroept zich verder op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en stelt dat zij een relatie heeft met de referentiepersoon, mevrouw T.M., van Roemeense nationaliteit, een EU-burger, die permanent en legaal in België woont, dat zij een kerngezin vormen. Zij betoogt voorts dat het bovendien niet proportioneel is om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, dat zij geen gevaar voor de openbare orde betekent, dat zij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om haar familieleden in België en/of elders in Europa te bezoeken, dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van dit inreisverbod

van drie jaar en dat er wel een grote materiële en vooral morele schade te weerhouden is in haar hoofde, onder andere de scheiding van haar partner.

3.8.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

3.8.2. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het gezinsleven met haar vermeende Roemeense partner, mevrouw T.M..

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het gaat om het aanhalen van een feitelijk partnerschap. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond

In het bestreden bevel wordt omtrent het familie- en gezinsleven met mevrouw T.M. gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover T.M. (...) betwist. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten.”

In de bestreden weigeringsbeslissing – waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid (feitelijke partner) van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet – blijkt betreffende de aangehaalde relatie met T.M. wat volgt:

“In het kader van de huidige aanvraag legde betrokkene de volgende documenten neer ter staving van de aangehaalde relatie:

- Chatgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon van 2019 en 2020: Louter chatgesprekken tussen beiden is onvoldoende om de aangehaalde relatie aan te tonen. Er worden ook grotendeels ongedateerde chatgesprekken voorgelegd. Onze dienst kan niet weten over welke periode deze gesprekken gaan.

- Foto's waar betrokkene samen met de referentiepersoon op staat. Verder zijn het momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet telkens opnieuw grotendeels dezelfde foto's en chatgesprekken zou voorleggen, maar wel voor een vierde aanvraag, nieuwe overtuigende stukken kan voorleggen. ”

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als ander familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als ander familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie.

In onderhavig geval heeft de verzoekende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing, door het enkel voorleggen van foto's en chatgesprekken het bewijs niet geleverd dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Er blijkt aldus uit de aan de verwerende partij voorgelegde stukken niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen, nog minder stavingstukken, bij waaruit alsnog het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw T.M. zou kunnen blijken.

De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft gelet op het voorgaande volledig in gebreke een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.8.3. De verzoekende partij laat eveneens na toe te lichten wie de andere familieleden zijn die legaal in België verblijven en/of elders in Europa verblijven, nog minder op welke wijze met deze personen sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezins- of familieleven.

3.8.4. Gelet op het niet aangetoond zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende partner of met andere in België (of in Europa) verblijvende familieleden, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat het niet proportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde, dat zij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om haar familieleden die in België verblijven en/of elders in Europa verblijven, te bezoeken, dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van dit inreisverbod van drie jaar en dat er wel grote materiële en vooral morele schade te weerhouden is in haar hoofde, onder meer de scheiding van haar partner in de zin van artikel 8, is dan ook niet dienstig.

3.8.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER